

tænkningen, men jeg skal selvfølgelig anbefale Lovforslaget til Gennemførelse.

Ordføreren (Rambusch): Jeg skal ikke komme meget dybt ind paa det ærede Medlems Udtalelser og har heller ikke nogen særlig Indvending at gøre imod dem. Enhver maa jo staa ved sin Opfattelse. Vore Udtalelser tilsigter absolut ikke at lægge og lægger ikke nogen Hindring i Vejen for, at Kommissionen kan foretage en saa alsidig Overvejelse som muligt. Naar den ærede Taler benytter Udtrykket „Venstre“ om et Standpunkt, maa jeg dog oplyse, at der staaar Venstregruppen ikke alene, men paa det Standpunkt staaar ogsaa, dels i Henhold til bestemte Udtalelser, dels ifølge Sagens Natur, hele det øvrige Udvalg.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg maa med Tak anerkende den Hurtighed, hvormed Udvalget har behandlet Sagen til Ende, og navnlig den Resignation, som jeg hører Udvalget har udvist med Hensyn til at stille Ændringsforslag til Lovforslaget. Saa vidt jeg har forstaaet, vilde saadanne Ændringsforslag have faaet en saadan Karakter, at de vilde have betegnet den Foranstaltning, som nu foretages, som midlertidig. Det forekommer mig da rigtigt nok, at Resignationen ikke er særlig betydelig, thi intet kunde vel nok være overflødiggere end at indføre en saadan Betegnelse i Lovforslaget. Ordet „midlertidig“ vil jo dog ikke gøre det. Naar man skal til at tage Stilling til, hvad der skal foretages med Hensyn til den fremtidige Ordning af Forholdene ved Ringkøbing Fjord, vil Ordet „midlertidig“ neppe faa nogen afgørende Betydning. Det kunde kun faa den Betydning at understrege, at Rigsdagen vil se den Sag igen, og dette er jo allerede udtrykt gennem Lovforslaget. Gennem Lovforslagets § 3 har Rigsdagen Sikkerhed for at faa denne Sag at se igen, idet den til den Tid værende Minister for offentlige Arbejder er forpligtet til at fremsætte et Lovforslag for Rigsdagen om denne Sag. Altsaa, uanset, hvilken Opfattelse han personlig maatte have, skal Sagen foreligge paa Rigsdagens Bord og Rigsdagen faa Lejlighed til at tage Stilling til den.

Med Hensyn til den „bitre Pille“, som jeg har serveret nogle af dette høje Tings Medlemmer ved mine Udtalelser sidst, vil jeg gerne sige dette, at jeg fandt, at det mindste, man kunde forlange af dem, der

havde Ansvaret for den nuværende Tilstand, var, at de skulde erkende Kendsgerningen, den Kendsgerning, at det, der var gjort, var ilde gjort, og at man nu maatte begynde forfra. I det Ændringsforslag, der blev stillet i det andet høje Ting, kunde man kun se Udtryk for en vis Bestræbelse efter snarest at udslette Sporene deraf, at give Sagen den Karakter, at nu skynder vi os at gaa videre, ganske vist paa et Grundlag, som vi anser for forsvarligt, men det er dog en Fortsættelse, medens det, der her sker, i Virkeligheden ikke er en Fortsættelse, men er en Tilbagevenden til den Tilstand, som fandtes i Fjorden, før disse Foranstaltninger blev gennemført, og en Mulighed for da paa ny at tage Sagen under Overvejelse paa det Grundlag, der da foreligger, med de Erfaringer, vi har gjort, og med de Oplysninger, der til den Tid foreligger fra Kommissionen. Og saa var disse Udtalelser endvidere et efter min Mening rettidigt Udtryk for, at ikke alene de, der har Ansvaret for den nuværende Tilstand, har Grund til at være kedede af det, men jeg understregede, efter min Mening med stor Ret, at ogsaa de, der har modsat sig disse Foranstaltninger, har megen Grund til at være kedede af, hvad der er foregaaet. Men nu synes man altsaa at være naaet til Enighed om, at der ikke er andet at gøre end det, som blev foreslaaet i Fjor, og som ogsaa foreslaas i Aar, at lukke Kanalen ved Hvide Sande, og da til næste Aar at tage Stilling til, hvad der skal gøres. For at man fra alle Sider da kan være forsynet med det bedst mulige Grundlag til at tage en saadan ny Stilling til Sagen, er det, at Kommissionen er nedsat, og jeg tvivler ikke om, at dens Arbejde vil give et godt Bidrag til Sagens Løsning. Det ærede Udvalg har i sin Betænkning henledt Opmærksomheden paa, „om den midlertidige Lukning maaske kunde udføres i en mere tilbagetrukken (østligere) Linie, hvor Forholdene muliggør en forudgaaende Bundskring i betryggende Udstrækning“. Jeg maa forbeholde mig Ministeriets Stilling i denne Sag, hvad jeg for øvrigt tror, at Udvalget er enigt med mig i. Jeg kan henholde mig til det Løfte, jeg allerede har afgivet, at denne Løsning vil blive underkastet en Prøvelse af Vandbygningsvæsenets Teknikere. Jeg maa da forbeholde mig at gaa den Vej, disse Teknikere derefter erklærer for at være den rigtige.

Hermed sluttede Forhandlingen.